

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Pardubice**, se sídlem Husova 194, Pardubice, o ochraně proti nečinnosti žalované spočívající v nevyřízení žádosti o poskytnutí informací ze dne 20. 6. 2018 v oblasti výchovy, vzdělání a informatiky, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2019, č. j. 6 A 192/2018 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení (dále jen „napadené usnesení“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byl odmítnut návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření ve věci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, poskytnutí informací v oblasti výchovy, vzdělání a informatiky). Zároveň stěžovatel v kasační stížnosti požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

[2] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 - 35, publ. pod č. 762/2006 Sb. NSS konstatoval, že rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření je rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání. Kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut návrh na vydání předběžného opatření, je proto podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. nepřipustná; ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v usnesení ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Ads 5/2006 - 53. Obdobně v usnesení ze dne 28. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, publ. pod č. 507/2005 Sb. NSS, zdejší soud konstatoval, že rozhodnutí o odkladném účinku žaloby je rozhodnutím, které je podle své povahy dočasné [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.]. Tyto závěry zdejšího soudu byly potvrzeny poté i Ústavním soudem v usnesení ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. III. ÚS 156/05, publ. pod č. 13/2005 Sb. n. u. ÚS.

[3] Podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutím dočasným je nepochybně i rozhodnutí, kterým soud rozhoduje o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, a to bez ohledu na to, zda soud podanému návrhu vyhoví či nikoli. To platí i v případech, kdy výkonem rozhodnutí správního orgánu, napadeného žalobou, je nastolena nevratná situace a veškerá pozdější opatření k nápravě již nejsou schopná původní stav obnovit. Rozhodnutí městského soudu, kterým byl zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, nijak neovlivňuje průběh samotného řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Obdobně je tomu tak i tehdy, byl-li návrh na vydání předběžného opatření odmítnut pro nedostatek pravomoci, neboť podle názoru městského soudu podstata předběžného opatření (zdržení se dehonestujících a diskriminačních výroků vůči stěžovateli) spadá do pravomoci soudů v civilním řízení soudním, neboť vychází z hmotněprávní úpravy dle zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon).

[4] Stěžovatel byl v napadeném usnesení městského soudu poučen o možnosti domáhat se soudní ochrany podáním žaloby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci napadeného usnesení (§ 46 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se s tímto ztotožňuje a podotýká, že nepřipustnost kasační stížnosti ani v případě odmítnutí stěžovatelova návrhu na vydání předběžného opatření nepředstavuje odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*). Nejvyšší správní soud dále podotýká, že stěžovatel byl napadeným usnesením městského soudu nesprávně poučen o přípustnosti kasační stížnosti proti rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření; tím ovšem nemůže být přípustnost kasační stížnosti založena.

[5] S ohledem na § 104 odst. 3 písm. c) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl.

[6] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud pouze podotýká, že v případě postupu dle zákona č. 106/1999 Sb., je žalovaným správním orgánem jakož i povinným subjektem nikoli jednotlivá věznice, ale Vězeňská služba ČR, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4; otázkou místní příslušnosti v případě poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu k Vězeňské službě ČR se zdejší soud zabýval např. ve věci sp. zn. 4 As 269/2018, sp. zn. 5 As 284/2018 či sp. zn. 5 As 358/2018, etc.; k otázce zkoumání místní příslušnosti krajského soudu viz též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2018, č. j. Nad 99/2018 - 75.

[7] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků ani o žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť nepřipustnost kasační stížnosti představuje neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, což činí naplňování dalších podmínek řízení (zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a povinné zastoupení stěžovatele advokátem) bezpředmětným.

[8] O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla - li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu